

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/6/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7611212431
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7611212431.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcu Thorpe recovery, s.r.o., Dolný Kubín, Radlinského 1716, IČO: 46 662 324, zást. JUDr. Pavlom Konečným, advokátom, Zvolen, Stráž 3/223, IČO: 42 186 285, proti žalovanej H. Ž., N. X1, Česká republika, o zaplatenie 787,35 € istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 11C/141/2011-79 z 9.11.2011 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení reprodukoval podstatný obsah žaloby a vyjadrenia žalovanej, uviedol, čo mal za preukázané Zo Zmluvy o nájme s právom kúpy prenajatej veci č.201061875 z 28.9.2001, uzavretej medzi pôvodným veriteľom Drukos, a.s., Banská Bystrica a žalovanou, ktorej súčasťou sú všeobecné zmluvné podmienky, čo je stanovené v ich čl. I. bod 4 a čl. VI., čo mal za preukázané spisom 10Rob/487/2005 a konštatoval, že mal preukázaný nárok pôvodného veriteľa na zaplatenia dlžnej sumy pripojeným spisom 12Cb136/2005 a, že prostredníctvom tejto žaloby si žalobca uplatňuje právo na zaplatenie zmluvnej pokuty (ďalej len pokuta) za porušenie povinnosti zaplatiť záväzok riadne a včas, ktorú vyčíslil za obdobie 4 rokov spätne od 15.7.2007. Vychádzajúc z § 3 ods.1, § 52 O. z. (v znení účinnom do 30.4.2004), § 879f ods.3,4, § 879g O. z. (v znení účinnom od 1.4.2004) a čl.3 ods.1 písm. e) Smernice Rady č.93/13/EHS (ich znenie citoval), po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu Zmluvu o nájme s právom kúpy prenajatej veci a na jej základe dostala od predávajúceho do dispozície v zmluve špecifikovaný tovar za dohodnutú kúpnu cenu, ktorú však celú neuhradila a, že zmluvné podmienky tiež obsahujú klauzulu, na základe ktorej je prenajímateľ oprávnený si vyúčtovať voči nájomcovi pokutu vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Ďalej mal preukázané, že cit. platobným rozkazom (ďalej len PR) bola žalovaná zaviazaná ešte právnemu predchodcovi žalobcu zaplatiť dlžnú sumu aj s úrokom z omeškania a teda žalobca mal nárok priznaný, že neuhradila po právoplatnosti PR žiadne splátky a v tomto konaní sa žalobca domáha priznania pokuty za dobu omeškania a to od 15.7.2007 do 15.7.2011 - kapitalizovaná pokuta predstavuje žalovanú sumu a, že žalobca mu predložil písomné podanie - vyjadrenie, ktoré mu došlo 19.9.2011 (uviedol na čo v ňom poukazuje, resp. čím argumentuje). Nestotožnil sa s týmto právnym názorom žalobcu a naopak po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, že v prvom rade zmluvu, ktorú uzavrela žalovaná s jeho právnym predchodcom je potrebné považovať za zmluvu spotrebiteľskú a je nevyhnutné posudzovať ju podľa uvedených zákonných ust., že pri prepočítaní zmluvnej sankcie pri omeškaní s nájomným zo strany žalovanej vo výške 0,1 %

denne, ide o pokutu vo výške 36,5 % ročne, čo je „z pohľadu“ dobrých mravov neprijateľná zmluvná podmienka, na ktorú musí prihliadať z úradnej moci a táto zmluvná podmienka je neplatná, že je proti dobrým mravom, ak sankcia za omeškanie - pokuta kapitalizovaná žalovanou sumou 787,35 € dosahuje takmer výšku pohľadávky 807,54 € za nesplatené splátky úveru, za ktorý bol kupovaný tovar, že z tejto sumy bol 11 % úrok ročne navyše už priznaný, že priznaním tejto pokuty môže žalobca opätovne žalovať, pokiaľ bude naďalej dlžníčka v omeškaní ďalšiu pokutu ako sankciu za omeškanie dlžníka - žalovanej, takto jej dlh bude neúnosným spôsobom narastať, že ved' napokon žalobca ako veriteľ, ktorý mal a má právoplatný a vykonateľný exekučný titul - PR, mohol si a môže priznanú sumu vymáhať aj cestou exekúcie, že aj keď bola zmluva uzavretá pred novelou O. z., vykonanou zák.č.150/04 Z. z., podľa cit. prechodných ust., táto zmluvná podmienka sa stala neplatnou po uplynutí 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zák., t.j. 2.7.2004 a mal zato, že ide o jednoznačne neprímerane vysokú náhradu za omeškanie spotrebiteľa a táto podmienka je neplatná. Uzavrel, že je proti dobrým mravom teda aj tá skutočnosť, že v zmluvných podmienkach, ktoré nemohla žalovaná ovplyvniť, boli vlastne dohodnuté 2 sankcie a to výhrada vlastníctva, ale aj vysoká pokuta. V súvislosti s argumentáciou žalobcu ohľadne RPMN považoval za potrebné uviesť ďalšiu časť § 3a nar.vl.č.87/95 Z. z., ktoré stanovuje, že sankcie za omeškanie spotrebiteľa zo splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť súčasne trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nar., že za rozhodujúcu sa považuje RPMN pre obdobný typ spotrebiteľského úveru, že aj s prihliadnutím na toto ust. je pokuta neúnosne vysoká, pretože žalobcom uvádzaný príklad v jeho písomnom vyjadrení, pokuta v tomto prípade prevyšuje možné sankcie aj z tohto hľadiska, pretože pri úrokoch z omeškania vo výške 11 % ročne (ktoré už boli priznané) by bola prijateľná zmluvná podmienka len v tom prípade, ak by ďalšie sankcie z titulu pokuty neprevyšovali 22 % ročne, t.j. priznaný úrok z omeškania a pokuta by teda dosiahla trojnásobok úrokov z omeškania podľa nar. vl., avšak nestotožnil sa ani s takouto výškou pokuty, práve s poukazom na § 3 O. z., že aj keď v súčasnosti nežaluje žalobca (tak ako v minulých žalobách) okrem kapitalizovanej pokuty pokutu aj do „budúcna“, pokiaľ by jeho žalobe vyhovel a vyslovil právny názor, že na túto pokutu má nárok, nič by mu nebránilo v budúcnosti opätovne, pokiaľ by dlžníčka neplatila, uplatňovať si na súde ďalšie nároky z titulu tejto pokuty, dlžníčka by sa tým dostala do bludného kruhu, pretože aj v prípade splácania zrejme by splátky boli účtované ako sankcie, istina dlhu by stále ostávala a stávala sa tak zdrojom ďalšej a ďalšej pokuty, preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. s. p. s tým, že žalovaná náhradu trov konania nežiadala a ani jej nevznikli.

V zákonnej 15 dňovej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu súdu odvolanie a odôvodnil ho tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. Uviedol, že so závermi napádaného rozhodnutia, ako aj s jeho dôvodmi sa - podľa jeho názoru - nemožno stotožniť, nakoľko bezdôvodne abstrahujú od dostupnej judikatúry a sú v rozpore s platnou právnou úpravou. K primeranosti sadzby dohodnutej pokuty za jednotku času omeškania tvrdil, že v konkrétnom prípade dojednaná výška pokuty 0,1 % denne za každý deň omeškania, vzhľadom na svoju zabezpečovaciu a donucovaciu funkciu, zároveň aj vzhľadom na to, že má - okrem uvedeného - slúžiť aj na úhradu všetkých príp. škôd v majetkovej sfére veriteľa, ktoré je možné v konkrétnom prípade očakávať, je primeranou majetkovou sankciou za nesplnenie povinnosti dlžníka plniť riadne a včas, že inštitút pokuty predstavuje odôvodnenú ochranu veriteľa, slúžiacu k zaisteniu pohľadávky tým, že pôsobí na dlžníka, aby svoje povinnosti plnil a zároveň prináša veriteľovi kompenzáciu - paušalizovanú náhradu škody - za dobu, o ktorú sa príp. plnenie oneskorilo a že využitie tohto prostriedku veriteľom nie je možné bez ďalšieho považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ani zásadami poctivého obchodného styku. Považoval za potrebné tiež uviesť, že použitie právnych inštitútov (dobrých mravov a zásady poctivého obchodného styku) by malo byť výnimočnou situáciou, teda by nemalo viesť k oslabovaniu možnosti súdnej a inej právnej ochrany subjektívnych práv veriteľa, chránených zák. a k nežiaducemu narušovaniu právnej istoty účastníkov občianskoprávných vzťahov. Citoval právny názor vyslovený Krajským súdom (ďalej len KS) v Žiline v rozhodnutí 8Co/166/2009 z 30.6.2009 a plne sa s ním stotožnil. K otázke (ne)primeranosti pokuty, dojednanej v prejednávanej veci, vo výške 0,1 % denne zo sumy dlhu uviedol, že z pohľadu primeranosti výšky pokuty je namieste hodnotiť inak pokutu dojednanú formou pevne stanovenej čiastky a pokutu dojednanú formou určitej sadzby za stanovenú časovú jednotku, že pevne stanovenú pokutu vo výške niekoľkonásobku zabezpečenej čiastky by bolo zrejme možné (pri súčasnom zohľadnení všetkých okolností daného prípadu) považovať za neprímeranú, práve s ohľadom na pomer medzi hodnotou zabezpečenej pohľadávky a výškou pokuty, ktorú by v takomto prípade bol dlžník povinný zaplatiť hoci len za niekoľko dní omeškania, rovnaké merítko však nemožno dobre použiť, ak dosiahne celková výška pokuty niekoľkonásobok zabezpečenej pohľadávky v dôsledku dlhodobého omeškania dlžníka, tu výška pokuty plne závisí od doby, počas ktorej dlžník svoje povinnosti

zabezpečené pokutou neplní a čím dlhšia je doba omeškania, tým vyššia je pokuta, inak povedané, na neprimeranosť pokuty nemožno poukazovať s ohľadom na jej celkovú výšku, ak je dôsledkom dlhodobého omeškania a s tým spojeného navyšovania o inak primeranú „dennú sadzbu“ pokuty, že opačný záver je neprijateľný, nakoľko by vo svojich dôsledkoch zvýhodňoval dlžníka (čím dlhšie by dlžník svoje povinnosti neplnil, tým viac by bol zvýhodnený pri posudzovaní príp. neprimeranosti výšky pokuty) a znamenal by spochybnenie funkcií, ktoré má pokuta plniť. Vo vzťahu k hodnoteniu primeranosti uplatnenej pokuty, resp. príp. posudzovania jej výšky z pohľadu dobrých mravov, dal do pozornosti právny názor KS v Banskej Bystrici, vyjadrený v uznesení 15Co/302/2009-60 zo 4.11.2009, s ktorým sa plne stotožnil a z ktorého odôvodnenia časť citoval. V súvislosti s uvedeným poukázal aj na právny názor vyslovený KS v Nitre v rozhodnutí 26Cob/153/2009 a KS v Prešove v rozhodnutí 15Co/17/2010, v skutkovo a právne zhodnej veci (rozdielny je len žalovaný ako dlžník), od ktorého, vzhľadom k zhodnosti prejednávanych právnych otázok a potreby právnej istoty účastníkov konania, nevidel dôvod sa odchýliť (aj z odôvodnenia uvedených rozhodnutí časť citoval). Ohľadne primeranosti výšky dohodnutej pokuty poukázal aj na rozhodnutie KS v Prešove 3Co/199/2009-89 a na rozsudok KS Nitra 5Co/16/2010 z 3.2.2010 (i z nich citoval časť odôvodnenia). V tomto kontexte poukázal aj na Mimoriadne dovolanie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky VI/1Pz445/11-7 z 28.9.2011, ktoré sa týkalo právne a skutkovo obdobnej situácie, kedy taktiež súd mal za to, že uplatnená pokuta vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy v prípade viacnásobného zabezpečenia záväzkov (t.j. zabezpečenie výhradou vlastníctva, úrokmi z omeškania a pokutou) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (uvedené mimoriadne dovolanie priložil ako prílohu k tomuto odvolaniu a časť z tohto dovolania citoval), takže v kontexte uvedených názorov právnej vedy a KS možno potom uzavrieť, že pokuta dojednaná v Zmluve ako 0,1 % denne z omeškanej sumy je sankciou primeranou a to tak s prihliadnutím na platnú judikatúru súdov, ako aj okolnosti a podmienky, ktoré tu existovali v čase jej uzavretia. Nesúhlasil s právnou argumentáciou súdu, podľa ktorej, v prípade ak splnenie povinnosti zaplatiť splátky kúpnej ceny je zabezpečované výhradou vlastníctva a k tomu zo zák. úrokmi z omeškania, dojednanie pokuty popri tomto všetkom je potrebné považovať za zmluvnú podmienku, spôsobujúcu hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech žalovanej, lebo z povahy veci (peňažné plnenie) je samozrejme jednoznačné, že v prípade dojednania pokuty (ktorej dojednanie zák. nevylučuje, ani v podmienkach spotrebiteľských zmlúv) pre prípad omeškania dlžníka s platením jeho peňažných záväzkov, bude dlžník, ktorý zabezpečovanú povinnosť (plniť riadne a včas) poruší, vzhľadom na ex lege vznik nároku na úrok z omeškania, sankcionovaný 2 x, táto skutočnosť však už bola podľa platnej judikatúry vyriešená (ako uviedol ďalej). Mal za to, že nemožno súhlasiť s konštatovaním súdu, že splnenie povinnosti zaplatiť splátky kúpnej ceny je zároveň zabezpečené aj výhradou vlastníctva, lebo O. z. svojou systematickou, resp. prostredníctvom svojich jednotlivých ust. jednoznačne vymedzuje, čo možno považovať za zabezpečovacie prostriedky, slúžiace na zabezpečenie záväzkových vzťahov, že takéto zabezpečovacie prostriedky záväzkových vzťahov sú vymedzené v VIII. časti, prvej hlave, piatom oddieli O. z., označenom ako „Zabezpečenie záväzkov“ (presne v § 544-§ 558 O. z.) a teda len tieto formy možno výslovne považovať za zabezpečovacie právne inštitúty, že výhrada vlastníctva je vedľajším dojednaním pri kúpnej zmluve (§ 601 O. z.) a svojou povahou a charakterom ju absolútne nie je možné považovať za zabezpečovací právny inštitút, zároveň ju nie je možné považovať ani za žiadnu sankciu spojenú s omeškaním dlžníka s platením jeho peňažných záväzkov, že výhrada vlastníctva je právny inštitút, umožňujúci zmluvným stranám dohodnúť sa na okamihu nadobudnutia vlastníckeho práva k hnutelnej veci, odchýlne od § 133 O. z., ide vlastne o dohodu medzi predávajúcim a kupujúcim, podľa ktorej vlastnícke právo k hnutelnej veci prechádza na kupujúceho bez ohľadu na dobu odovzdania veci, až po zaplatení kúpnej ceny, že hlavným účelom použitia inštitútu výhrady vlastníctva v podmienkach kúpnej zmluvy je však jednoznačne obmedzenie možnosti kupujúceho s predmetom kúpy do zaplatenia kúpnej ceny slobodne (ľubovoľne) nakladať a teda jej použitie predchádza možnosti scudzenia takejto veci v prospech tretej osoby skôr ako bude zaplatená celá kúpna cena, že v prípade, ak by uvedené tvrdenie súdu akceptoval, dostal by sa do absurdnej situácie, kde v prípade dojednania výhrady vlastníctva (i keď uvedená výhrada nie je žiadna sankcia, ani ju nemožno považovať za zabezpečovací právny inštitút) v prípade spotrebiteľských zmlúv, by si dodávateľ voči spotrebiteľovi nemohol splnenie spotrebiteľovho záväzku voči nemu zabezpečiť žiadnym zo zabezpečovacích právnych inštitútov, uvedených v O. z., nakoľko automaticky, by to v súlade s tvrdením súdu, bolo v rozpore s dobrými mravmi a že uvedený záver, by - podľa jeho názoru - bol neprípustný a spôsoboval by v takýchto obdobných prípadoch nemožnosť dodávateľa zabezpečiť si zák. dovoleným spôsobom (a to prostredníctvom jednotlivých zabezpečovacích právnych inštitútov uvedených v piatom oddiele O. z.) splnenie záväzkov spotrebiteľa voči nemu. Ohľadne skutočnosti, že pre prípad omeškania dlžníka s platením jeho peňažných záväzkov, bude dlžník ktorý zabezpečovanú povinnosť (plniť riadne a včas) poruší, vzhľadom na ex lege vznik nároku na úrok, ako aj na dohodnutú

pokutu bude sankcionovaný 2 x, uviedol, že zák. nevyučuje, aby zmluvné strany uzavreli dohodu o pokute, ktorej predmetom bude záväzok dlžníka zaplatiť ju veriteľovi, v prípade omeškania so zaplatením peňažného záväzku, že v prípade, ak sa zmluvné strany - bez ďalších zmluvných modifikácií - dohodnú na takomto zmluvnom dôsledku omeškania s plnením peňažného záväzku dlžníka, dostane sa dlžník v prípade omeškania do takej situácie, kedy bude musieť okrem istiny dlhu, zaplatiť i úrok z omeškania z tejto sumy a dojednanú pokutu (tu citoval znenie § 517 ods.2 a § 544 ods.1,2 O. z.), ktorá však na rozdiel od úrokov z omeškania nie je prísl. pohľadávky, ale je samostatným majetkovým nárokom, v prípade úrokov z omeškania a pokuty sa jedná o 2 rozdielne právne inštitúty, nárok na zaplatenie úroku z omeškania je zákonným následkom omeškania dlžníka (v tomto konaní žalovanej) s plnením jeho peňažného záväzku (§ 517 ods.2 O. z.), veriteľovi priamo zo zák. vzniká nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške stanovenej príslušným právnym predpisom a to bez ohľadu na to, či omeškanie dlžníka má za následok zároveň aj vznik ďalších finančných povinností dlžníka voči veriteľovi, na druhej strane nárok na pokutu vzniká len v prípade, ak sa zmluvné strany na nej písomne dojednali, že inštitút pokuty je odôvodnenou ochranou veriteľa, slúžiacou na zaistenie pohľadávky tým spôsobom, že pôsobí na dlžníka, aby svoje povinnosti plnil riadne a včas a zároveň prináša veriteľovi (v prípade porušenia pokutou zabezpečovanej povinnosti) kompenzáciu - paušalizovanú náhradu škody - za dobu, o ktorú sa plnenie oneskorilo, preto využitie tohto prostriedku veriteľom nie je možné bez ďalšieho považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ani zásadami poctivého obchodného styku, že dojednanie pokuty a jej uplatňovanie v súdnom konaní neovplyvňuje nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z omeškania a taktiež naopak, zaplatenie úrokov z omeškania neovplyvní nárok veriteľa na zaplatenie pokuty, takže z uvedeného vyplýva, že zák. osobitne nereguluje súbeh úrokov z omeškania a pokuty, v dôsledku čoho sa stáva, že dlžník je v prípade omeškania sankcionovaný 2 x, že tomuto záveru prisvedčuje i rozhodovacia prax súdov, napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 29Cdo969/99 (in: Soudní rozhledy č.8/1999), v ktorom posudzoval platnosť dojednania pokuty pre prípad omeškania so zaplatením peňažného záväzku (z jeho odôvodnenia citoval), že k rovnakému záveru sa dospelo aj v ďalších rozhodnutiach NS ČR (napr. 33Odo47/2002) a taktiež poukázal na judikát SR č.5/1995 (s.103), z ktorého tiež citoval, judikatúra sa teda ustálila na názore, že obidva právne inštitúty plnia odlišnú funkciu a vzhľadom na uvedené je zrejmé, že ich súbeh je preto možný. K uvedeným záverom dodal, že ten istý negatívny dopad v majetkovej sfére dlžníka práve z dôvodu uvedenej rozdielnosti účelu pokuty a úroku z omeškania nie je právne významný, práve preto súčasné uplatnenie oboch nárokov u dlžníka nemožno bez ďalšieho hodnotiť ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, lebo opačný záver (tak ako ho prezentuje súd) by vo svojich dôsledkoch spôsobil absolútnu nepoužiteľnosť (neaplikovateľnosť) a v konečnom dôsledku aj zbytočnosť a obsolétnosť inštitútu pokuty pre prípad porušenia peňažných záväzkov (čo je v praxi najčastejší prípad typu pokutou zabezpečovaných záväzkov), nakoľko ich porušenie vždy (ex lege) vyvoláva vznik práva na úrok z omeškania a, že s prihliadnutím na uvedené je teda zrejmé, že dojednanú pokutu vo výške 0,1 % denne nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ohľadne primeranosti uplatnenej pokuty poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenie z 19.9.2011, v ktorom sa taktiež vyjadroval k primeranosti uplatnenej pokuty a v časti napadnutého zamietajúceho výroku súdu navrhol rozsudok zmeniť tak, že sa žalovaná zaviazala na zaplatenie pokuty vo výške 787,35 € spolu s trovami konania 117,72 €.

Žalovaná v podaní (č.l.117-119) z 5.3.2012, došlom odvolaciemu súdu 8.3.2012 a označenom ako písomná výpoveď k pojednávaniu 15.3.2012, uviedla, že na základe dodaných písomností zo súd. procesov, pojednávaní atď. nikdy nepodpísala zmluvy s dátumom 10.9.2001 a 13.2.2002 s príbuznými spoločnosťami spoločnosti Drukos, a. s...., je to podvrh a klamstvo a už vonkoncom nie zmluvu o dodaní nejakej kuchynskej linky, že jediná zmluva existuje o dodaní automatickej práčky so sušičkou z 28.9.2001, táto zmluva obsahuje len 1 stránku s jej osobnými údajmi a názve dodaného materiálu, resp. tovaru, že k vypracovaniu druhej stránky mohlo dôjsť účelovo zo strany žalobcu, že k pochybnostiam sa dostáva na základe výnosov rozsudku o poskytnutí kuch. linky a uvádzaní podpísania zmlúv, ktoré sú nepravdivé, že písomnosti zo súdov obdržala v jednej veľkej obálke, ale ani na jednom písomnom uznesení alebo rozsudku nie je uvádzané jej meno a iné osobné údaje, hovorí sa len o žalovanej, že má to chápať tak, že išlo len námatkové lapanie žalovaného, navyše procesy prebiehali v rozličnom časovom rozpätí, čo tiež môžeme považovať za účelnosť a zo strany súdov nebola nikdy predvolaná, ani neobdržala nijaké upozornenie, čo tiež môže chápať ako úmysel, ktorý môže ovplyvniť dobu premlčanlivosti. Trvala na tom, čo už uviedla v predošlom vyjadrení, že v jej prípade nešlo o úmyselné vyhýbanie sa povinnosti, spoločnosť Drukos ich nikdy neoboznámila so svojimi presmerovaní do iných spoločností, čo vlastne narušilo vzájomný vzťah a čím narušili plnenie určitej pohľadávky voči veriteľovi, že včasné zmeny s upozornením alebo písomným oznámením by sa situácia dala zvládnuť, ale v

dnešnej dobe sú s manželom bez haliera, manžel je nezamestnaný a jej dôchodok sťahuje exekúcia na Slovensku a celý zvyšok dôchodku sa sťahuje exekúciou v ČR za prenájom vo výške asi 80 000 Kč, že kvôli fin. problémom prišli aj byt a bývajú po ubytovniach, že k životu im pomáhajú dobrí ľudia, že keď chcela požiadať o osobný bankrot, povedali im, že potrebujú k tomu aspoň 10 000 Kč, ale oni na to nemajú a, že dôsledkom pochybnosti a narušenia vzťahu zo strany Drukosu žiada o premlčanivosť a zrušenie rozsudku.

V podaní (č.l.123-124) z 27.9.2012, došlom odvolaciemu súdu 5.10.2012, uviedla, že trvá na svojich písomných vyjadreniach, ktoré patričný súd už obdržal, že znova musí tvrdiť - k porušovaniu vzťahov došlo zo strany spoločnosti, ktorá sa menila asi 5-6 x, a nikdy ju o zmene neinformovala, navyše dodaný tovar nebol úplne a dostatočne funkčný, automatická práčka - veľmi pomalé otáčky bubna a nefungoval ohrev vody, že z televíznych novín sa dozvedela, že spol. Drukos sa rozpadla a manipulovala s chybným tovarom, na ktorý lákala zákazníkov formou prenájmu tovaru, i tak za veľmi vysoké ceny, že dôkazom toho bola jej automatická práčka, že nevedela kde má a komu chybný tovar reklamovať a ani na ktorú adresu zasielať splátku, že povinnosťou 5 alebo 6 spoločností bolo, aby ju písomne informovali o svojich zmenách, že súdne procesy sa konali bez akéhokoľvek predvolania a upovedomenia, že tieto spoločnosti si dovolili na ňu podať žalobu za akúsi kuchynskú linku, ktorú nikdy nežiadala a ani jej nikdy nedodali, že súdny proces sa konal ako proces na neznámeho páchatela, lebo súdny spis jej bol dodaný bez jej osobných údajov a bez jej mena, ale pribalený s ostatnou korešpondenciou v jednej obálke a, že za túto záležitosť bude žiadať odškodné. Vzhľadom na postoj žalobcu a uplynutie viac ako 10 ročnej doby, žiadala o oslobodenie od žaloby.

Žalobca podal (podanie z 27.9.2012 na č.l.125-128, došlé odvolaciemu súdu 5.10.2012) k podaniu žalovanej vyjadrenie ohľadom skutkového a právneho stavu veci a uviedol, že žalovaná 28.9.2001 uzavrela s Drukos, a.s., Banská Bystrica, ul. Prof. Sáru 5, Zmluvu č.201061875 (ďalej len zmluva), predmetom ktorej bol záväzok dodať žalovanej hnutelnej veci - automatickú práčku so sušičkou Eurotech WDE 1050x a záväzok žalovanej zaplatiť zaň nájomné 807,54 €, pričom žalovaná sa zaviazala zaplatiť nultú splátku 0 € a 24 mesačných splátok 33,65 €, že svoju povinnosť, vyplývajúcu zo zmluvy, splniť svoj záväzok riadne a včas, porušila a dostala sa do omeškania so zaplatením svojho záväzku 538,54 €, že tento nárok pôvodného veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy priznal súd v konaní 12Cb/136/2005, že uvedený priznaný nárok nie je predmetom tohto konania, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná svoj peňažný záväzok neuhradila (nesplnila) riadne a včas a nezačala plniť ani na základe rozhodnutia súdu v konaní 12Cb/136/2005, dostala sa objektívne a preukázateľne do omeškania s úhradou časti nájomného, že si prostredníctvom Návrhu na vydanie PR z 15.7.2011, ktorý podal na súd, uplatňuje právo na zaplatenie pokuty za porušenie povinnosti zaplatiť uvedený záväzok (neuhradenú časť nájomného zo zmluvy) 538,54 € riadne a včas, v súlade s čl. I bod 4 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len VOP) zmluvy, ktoré má v súlade s § 544 a n. O. z. charakter písomného dojednania o pokute, a ktorým si zmluvné strany dohodli, že pre prípad omeškania nájomcu (žalovanej) s úhradou splátok nájomného má prenajímateľ (pôvodný veriteľ) právo na zaplatenie pokuty vo výške 0,1 % denne z dlžnej (omeškanej) sumy za každý deň omeškania, uvedeným ust. teda bola, v prospech prenajímateľa, zabezpečená povinnosť nájomcu (žalovanej) plniť riadne a včas svoj záväzok uhrádzať nájomné, že z uvedeného vyplýva, že v predmetnom konaní si uplatňuje právo na zaplatenie pokuty, vyčíslenej za obdobie 4 roky spätne odo dňa napísania návrhu na vydanie PR, t.j. od 15.7.2007 do 15.7.2011, ako sankcie za omeškание žalovanej s platením hlavného záväzku (platenie nájomného), ktorý mala voči jeho právnenému predchodcovi z titulu zmluvy, že vo svojom návrhu z 15.7.2007, ani v iných podaniach uskutočnených v tomto konaní nikdy neodkazoval na iné zmluvy, ktoré mali byť medzi Drukos, a.s. a žalovanou uzatvorené 10.9.2001 a 13.2.2002, ktorých predmetom malo byť dodanie kuchynskej linky a o ktorých vyhlásila, že ich nikdy nepodpísala, jej tvrdenia o existencii týchto zmlúv preto treba vo vzťahu k predmetnému konaniu považovať za irelevantné, nakoľko tieto zmluvy nijako nesúvisia s jeho nárokom uplatneným v tomto konaní, že nadobudol predmetnú pohľadávku radom postúpení od pôvodného veriteľa Drukos, a.s., Zmluvy o postúpení pohľadávok boli uzatvorené v súlade s § 524 a n. O. z. a uvedené zmluvy sú registrované v Spr. registri súdu, že postúpenie pohľadávky je úkonom mimo dispozície dlžníka, nezávislým od jeho vôle a súhlasu s týmto úkonom (§ 524 O. z.), že postúpením pohľadávky prechádza na postupníka samotné majetkové právo, ako aj všetky práva s ním spojené, že právna teória, ako aj zákonne znenie jednoznačne hovorí, že uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky prechádzajú na postupníka všetky práva vrátane práva uplatniť svoje právo na súde a to bez ohľadu na vedomosť dlžníka o tejto skutočnosti, že postúpenie pohľadávky ako právny inštrument umožňujúci zmenu v osobe záväzkov je vybudovaný na základnom princípe neprípustnosti

zhoršenia právneho postavenia postúpeného dlžníka, právne postavenie dlžníka musí ostať postúpením pohľadávky (aj niekoľkonásobným) nedotknuté a uvedený základný princíp sa prejavuje v celej právnej úprave postúpenia pohľadávky (§ 524 a n. O. z.), pričom osobitne je viditeľný v ust. druhej vety § 526 ods.1 O. z. (citoval jej znenie), že v zmysle cit. zák. znenia je právne postavenie dlžníka dôsledne chránené v tom smere, že v čase, kedy už došlo k postúpeniu pohľadávky, avšak dlžník sa o tejto skutočnosti ešte právne relevantným spôsobom nedozvedel, môže sa s účinkom zániku záväzku zbaviť svojho dlhu aj plnením postupcovi (t.j. osobe, ktorá v čase dlžníkovho plnenia už nie je veriteľom v dôsledku skoršieho postúpenia), že uvedená právna konštrukcia je výnimkou oproti všeobecnému pravidlu, ktoré plneniu priznáva účinok zániku záväzku len ak je plnené oprávnenou osobou (veriteľovi), a teda je to prejav ochrany dlžníka, ktorému je dovolené správať sa podľa stavu, ktorý mu je známy a nebať na to, čo si jeho veriteľ eventuálne dojednal s osobou treťou (postúpenie pohľadávky), že takáto právna úprava - bez ohľadu na počet postúpení tej istej pohľadávky - dôsledne znemožňuje, aby postúpenie pohľadávky bolo na úkor samotného dlžníka, že vzhľadom k právnej úprave inštitútu postúpenia pohľadávky nemôže veriteľ, ani jeho právni predchodcovia alebo právni nástupcovia vyťažiť zo skutočnosti postúpenia pohľadávky nič na úkor postúpeného dlžníka a teda postúpený dlžník (obsah jeho povinnosti a kvalitatívna stránka jeho nesplneného dlhu) nie je postúpením nijak dotknutá, že dlžník sa vždy mohol zbaviť svojho dlhu (či už na hlavnom záväzku alebo na pokute) plnením jemu známemu veriteľovi (§ 526 ods.1 O. z.), že tvrdenie žalovanej, že zmenou v osobe veriteľa došlo k narušeniu ich vzájomného vzťahu a tým k nemožnosti plniť jej záväzok, vzhľadom na uvedené, považuje za právne bezvýznamné, nakoľko aj po postúpení pohľadávok mala naďalej možnosť plniť svoj záväzok tak, ako bolo dohodnuté v zmluve, t.j. pôvodnému veriteľovi a to, že nemala vedomosť o zmene v osobe veriteľa a napriek tomu neplnila pôvodnému veriteľovi, nasvedčuje tomu, že sa úmyselne vyhýbala povinnosti plniť svoj záväzok riadne a včas. K žalovanej vznesenej námietke premlčania uviedol, že pokuta ako inštitút záväzkového práva zabezpečujúci záväzok, je zmluvnými stranami v zmluve dohodnuté plnenie pre prípad porušenia zabezpečovanej povinnosti, že pokuta je zabezpečovací prostriedok, ktorý má akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému záväzku, že pokutu je povinný zaplatiť oprávnenému subjektu ten, kto porušil zabezpečenú zmluvnú povinnosť a dlžník je v tomto prípade povinný zaplatiť pokutu aj vtedy, ak veriteľovi nevznikla škoda, že pokuta vystupuje ako samostatný majetkový nárok od okamihu, keď sa naplnia predpoklady vzniku povinnosti zaplatiť ju, t.j. keď dôjde k porušeniu ňou zabezpečenej povinnosti, v tomto prípade sa potenciálna povinnosť zaplatiť pokutu aktivizuje ako sankčná povinnosť a stáva sa samostatným sankčným nárokom, z čoho vyplýva, že tento nárok je aj samostatne vymáhateľný, pokuta teda nie je prísl. pohľadávky (v zmysle § 121 ods.3 O. z.), že na tomto mieste možno vysloviť zásadu, ktorou sa akcesorita v týchto vzťahoch spravuje, že rozhodujúci je vznik nároku na zaplatenie pokuty a platí, že pokiaľ taký nárok nevznikol, so zánikom zabezpečovaného (hlavného) záväzku zaniká aj zabezpečovací (vedľajší akcesorický) záväzok, ak však zabezpečená povinnosť bola porušená a nárok na zaplatenie pokuty vznikol, zánik hlavného záväzku už existenciu a vymáhateľnosť tohto nároku neovplyvňuje (Prof. JUDr. O. Ovečková, DrSc., Zmluvná pokuta, 2004), že pokuta postihuje dlžníka v prípade nesplnenia ňou zabezpečenej zmluvnej povinnosti, ktorej vznik jednak predpokladá existenciu hlavného záväzku (zmluva), ale tiež sleduje osud hlavného záväzku, že je zrejmé, že ide o akcesorický záväzok, ktorého existencia a následky sa viažu na hlavný záväzok, ktorý je pokutou zabezpečený, že v prípade, ak by hlavný záväzok platne nevznikol, nemohlo byť ani dôjsť k porušeniu povinnosti zo zmluvy a teda by nemohli nastať účinky pokuty, že v prejednávacom prípade hlavný záväzok vznikol riadne podpisom zmluvy a následne došlo k porušeniu povinnosti, ktorá bola zabezpečená týmto právnym inštitútom (a to povinnosť platiť mesačné splátky riadne a včas), a tým na jeho strane vzniklo právo domáhať sa zaplatenia pokuty v súlade s čl. I. ods.4 VOP a, že akcesorita zabezpečovacieho právneho vzťahu (napr. dojednania o pokute) sa prejavuje v otázkach možnosti jej vzniku, zániku a možného obsahu subjektívnych práv a povinností tohto právneho vzťahu. Mal za to, že i keď je pokuta vo svojej povahe akcesorickým záväzkom podmieneným vznikom hlavného záväzku, okamihom porušenia hlavného záväzku sa pokuta stáva samostatným majetkovým právom a stáva sa relatívne nezávislou od hlavného záväzku, že v súlade s § 544 ods.2 O. z. (jeho znenie citoval) pokutu možno určiť pevnou sumou alebo iným spôsobom, t.j. percentuálnou sadzbou za jednotku času omeškania a, že druhý z cit. spôsobov bol zvolený a dohodnutý v čl. I, ods.4 VOP. Citujúc znenie § 101 O. z. uviedol ďalej, že právo na zaplatenie pokuty tak, ako bolo dojednané v zmluve doloženej do súdneho spisu [t.j. ako pokuta za omeškanie dlžníka s plnením hlavného záväzku za dohodnutú časovú jednotku omeškania dlžníka (deň)], je právom, ktorého právnou skutočnosťou vzniku je existencia stavu omeškania na strane dlžníka (tu žalovaná) v daný deň, za ktorý právo veriteľa na pokutu vzniká a ten-ktorý deň stavu omeškania dlžníka s plnením zabezpečeného hlavného záväzku je teda zároveň dňom vzniku subjektívneho práva veriteľa na plnenie pokuty za tento deň

a teda zároveň najskorším možným dňom, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz, že pokiaľ by sa prijal záver, že počiatok omeškania pokuty dojednanej ako sankcie za denné omeškanie dlhu nastáva iba raz, boli by sme svedkami - podľa jeho názoru - z obecného hľadiska právne neželanej situácie, kedy by sa právo na zaplatenie pokuty dohodnutej určitou sadzbou za časovú jednotku omeškania s plnením hlavného (zabezpečeného) záväzku vo veľa prípadoch premlčalo skôr ako vôbec v rovine hmotného práva vznikne, že časový okamih začiatku plynutia premlčacej doby určitého subjektívneho práva nemôže predchádzať samotný vznik tohto práva a teda nemôže predchádzať ani následný okamih vzniku možnosti vykonania tohto už vzniknutého subjektívneho práva, že prijatím názoru, že počiatok omeškania pokuty dojednanej ako sankcie za denné omeškanie dlhu nastáva iba raz, by sa dospelo k záveru, kedy by už pri samotnom vzniku určitého subjektívneho práva (napr. práva na peňažné plnenie) išlo o záväzok premlčaný (naturálny) a teda z pohľadu veriteľa by išlo o hmotné subjektívne právo od počiatku jeho existencie ukrátené o možnosť dosiahnuť jeho súdnu ochranu (vzhľadom k možnosti dlžníka vždy namietať jeho premlčanie), že takýto záver je - podľa jeho názoru - nutné samozrejme odmietnuť, zároveň poukázal na § 110 ods.3 O. z. (jeho znenie tiež citoval) a, že - podľa jeho názoru - možno bez akýchkoľvek pochybností v obecnej rovine právo na pokutu dohodnutú za omeškanie so splnením hlavného záväzku vo forme určitého % za určitý časový úsek omeškania považovať za právo na opakujúce sa plnenie, nakoľko za predpokladu pretrvávania stavu omeškania dlžníka so splnením zabezpečenej povinnosti, vzniká veriteľovi právo na zaplatenie pokuty opakovane za každý dohodnutý časový úsek trvania tohto protiprávneho stavu. Tiež poukázal na obchodno-právnu úpravu, ktorá omnoho detailnejšie rozoberá predmetnú otázku premlčania vo vzťahu k pokute vyjadrenej spôsobom určitého % za časové omeškanie dlžníka s platením svojho peňažného záväzku, že v súlade s § 393 ods.1 Obch. zák. (aj jeho znenie citoval) teda premlčacia doba začína v prípade práva na zaplatenie pokuty plynúť za každý deň omeškania samostatne, že ak je zabezpečovaná povinnosť porušovaná každý deň, a to pretrvávaním stavu omeškania s jej splnením, pričom samotná písomná dohoda o pokute predpokladá vznik práva na ňu v príslušnej výške za daný deň za predpokladu existencie stavu omeškania v daný deň, možno konštatovať, že ide v prípade uplatnenej pokuty o právo z porušenia povinnosti a vzhľadom k dojednanému spôsobu jeho vzniku aj o právo na opakujúce sa plnenie, že špecifický charakter zodpovednostných vzťahov má odraz aj v samotnej úprave počiatku premlčania pre práva, vznikajúce z porušenia povinností a je zjavné, že v tomto prípade nemožno hovoriť o čase plnenia, či splatnosti záväzku a je teda potrebné stanoviť objektívny moment kedy premlčacia doba začína plynúť, že v § 393 ods.1 Obch. zák. formulovaný odkaz na osobitnú úpravu možno aplikovať na úpravu úrokov z omeškania, ako aj na právo na pokutu, že formulovaná koncepcia samostatnosti premlčania práva na pokutu znamená, že v prípade, že táto je dojednaná narastajúcim spôsobom za každý deň omeškania v dohodnutej sadzbe, teda má charakter plynulého narastania pohľadávky, je potrebné určiť moment počiatku plynutia premlčacej doby takéhoto práva, že odborná právna verejnosť sa v týchto prípadoch prikláňa k názoru formulovanému S. Plívom, podľa ktorého k porušeniu povinnosti dochádza síce už prvým dňom omeškania, resp. iného porušenia povinnosti, keďže však porušená povinnosť trvá naďalej, k jej porušeniu dochádza opakovane po celú dobu až do zániku povinnosti plniť, v uvedenom prípade teda právo na zaplatenie pokuty vzniká opakovane, teda za každý deň omeškania a rovnakým spôsobom denne sa potom toto právo aj premlčuje, navyše - podľa jeho názoru - možno bez akýchkoľvek pochybností v obecnej rovine právo na pokutu dohodnutú za omeškanie so splnením hlavného záväzku vo forme určitého % za určitý časový úsek omeškania považovať za právo na čiastkové plnenie, nakoľko za predpokladu pretrvávania stavu omeškania dlžníka so splnením zabezpečenej povinnosti, vzniká veriteľovi právo na zaplatenie pokuty opakovane za každý dohodnutý časový úsek trvania tohto protiprávneho stavu a bol toho názoru, že pokuta ako samostatné majetkové právo vzniká (z dôvodu, že zabezpečovaná povinnosť plniť riadne a včas je porušovaná každý deň, opakovane až do jej riadneho splnenia) každodenne vo výške 0,1 % z dlžnej sumy. V súvislosti s otázkou „porušenia povinnosti“ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 29Odo/847/2001 z 29.10.2002, ktorý sa touto problematikou detailne zaoberá (reprodukoval časť jeho odôvodnenia), že z uvedeného záveru NS ČR vyplýva, že k porušeniu povinnosti, s ktorej plnením je dlžník v omeškaní, dochádza nielen prvý deň, ale opakovane po celú dobu, pokiaľ povinnosť nezanikne, preto v takom prípade vzniká oprávnenej osobe právo na zaplatenie pokuty opakovane a premlčacia doba beží samostatne pre právo na zaplatenie takto dojednanej pokuty za každý deň omeškania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Košiciach 3Co/332/2009-102 z 18.1.2010 a uznesenie KS v Nitre 26Cob/153/2009 z 18.2.2010 v skutkovo obdobnom prípade (citoval, čo v nich konštatovali, resp. uviedli) a poznamenal, že fotokópia týchto rozhodnutí, kde súdy rozhodovali v skutkovo a právne zhodnej veci boli ním do súdneho spisu zaslané spolu s odvolaním proti rozhodnutiu súdu. Zdôraznil, že z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že ním uplatnený nárok z pokuty bol uplatnený na konajúcom súde v zákonnej premlčacej dobe. Bez

ohľadu na uvedené bol však toho názoru, že žalovanou vznesená námietka premlčania je v tomto štádiu konania nedôvodná, že v súlade s princípom koncentrácie občianskeho súdneho konania musia byť úkony účastníkov koncentrované do určitého procesného štádia a ak niektorý z účastníkov neuskutoční zamýšľaný úkon včas, právo na uplatnenie tohto úkonu zaniká (procesne prekluduje). Citoval znenie § 120 ods.1,4 O. s. p. a vzhľadom na to, že žalovaná bola v súlade s § 120 ods.4 O. s. p. súdom riadne poučená o svojej povinnosti predložiť a označiť všetky dôkazy a skutočnosti na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (uznesenie súdu zo 6.9.2011), žiadal, aby na ňou vznesenú námietku premlčania sa neprihliadalo. Ďalej, citujúc znenie § 212 ods.1,2 O. s. p., uviedol, že súd rozsudkom vo veci rozhodol o zamietnutí jeho žalobného návrhu v celom rozsahu a v odôvodnení k rozsudku ako hlavný dôvod zamietnutia uviedol neprimeranosť pokuty a jej uplatnenie v rozpore s dobrými mravmi, že proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, v ktorom žiada o zrušenie rozsudku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, s poukazom na príslušné zákonne ust. a judikáty, vzťahujúce sa na primeranosť dohodnutej sadzby pokuty a, že súd, ani on (žalobca) sa nezaobera otázkou premlčania daného nároku, vzhľadom na to, že námietka premlčania nebola žalovanou vznesená. Vzhľadom na to, že nenastali skutočnosti uvedené v § 212 ods.2 O. s. p. a v nadväznosti na uvedené bol toho názoru, že dostatočne preukázal objektívny vznik stavu omeškania na strane žalovanej, a teda preukázal aj svoj nárok na zaplatenie kapitalizovanej pokuty vo výške 787,35 €, že tvrdenia žalovanej uvedené v jej vyjadrení k odvolaniu sú účelové a zavádzajúce, nakoľko sa nimi chce zbaviť svojej povinnosti zaplatiť dlžnú sumu a na podporu svojich tvrdení neuvádza žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali ich pravdivosť a opodstatnenosť a, že návrhom uplatnený jeho nárok na zaplatenie pokuty 787,35 € je dôvodný a preto navrhol rozsudok zmeniť tak, že žalovaná sa zaviazala na zaplatenie pokuty 787,35 € spolu s trovami konania. Zároveň ku konaniu 5Co/6/2012 uviedol, že SKP, k. s., bola uznesením zverejneným v Obchodnom vestníku SR č.:OV2009/220 13.1.2009 v spojení s opravným uznesením zverejneným v Obchodnom vestníku č.:OV2009/230 30.11.2009, vydanými OS v Trnave v konaní 31K/11/2009 ustanovená do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu KFZ Sys, s.r.o. „v konkurze“, že 20.6.2012 KFZ Sys, s.r.o. „v konkurze“, Sládkovičovo, Košútska 1342, IČO: 36 814 148, v mene ktorej konal správca SKP, k. s., Banská Bystrica, Lazovná 64, IČO: 44 915 691 (so sídlom kancelárie Šaľa, Hlavná 6) ako postupca uzavrela Zmluvu o postúpení pohľadávok (ďalej len zmluva 1) so spoločnosťou THORPE CORPORATION LTD., so sídlom Suite 13, First Floor, Oliaji Trade Center, Francis Rachel Street, Victoria, Mahe, Seychelles, IČO: 63513, zap. v Seychelles International Business Authority - Registrar of International Business Companies (ďalej len THORPE CORPORATION LTD.) ako postupníkom, že predmetom zmluvy 1 bolo aj postúpenie pohľadávky postupcu voči žalovanej, ktorej zaplatenie je predmetom tohto súdneho konania na postupníka (predmetnú zmluvu 1 zaslal konajúcemu súdu v prílohách tohto podania) a, že následne 27.6.2012 THORPE CORPORATION LTD., ako postupca uzavrela Zmluvu o postúpení (ďalej len zmluva 2) s Thorpe recovery, s.r.o., Dolný Kubín, Radlinského 1716, IČO: 46 662 324, zapísanou v Obchodnom registri OS Žilina, oddiel: Sro, vložka č.:56677/L ako postupníkom, že predmetom zmluvy 2 bolo aj postúpenie pohľadávky postupcu voči žalovanej, ktorej zaplatenie je predmetom tohto súdneho konania na postupníka (predmetnú zmluvu 2 zaslal konajúcemu súdu v prílohách tohto podania. Na základe uvedeného (nakoľko došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania), žiadal v konaní 5Co/6/2012 pripustiť zmenu účastníka na strane žalobcu tak, že z konania vystúpi pôvodný žalobca SKP, k. s., Banská Bystrica, Lazovná 64, IČO: 44 915 691, správca konkurznej podstaty úpadcu KFZ Sys, s.r.o. „v konkurze“, Sládkovičovo, Košútska 1342, IČO: 36 814 148 a na jeho miesto vstúpi Thorpe recovery, s.r.o., Dolný Kubín, Radlinského 1716, IČO: 46 662 324, ktorá uviedla, že súhlasí so vstupom do konania (v prílohe tohto podania zaslal aj plnomocenstvo na zastupovanie v tomto konaní).

Podľa § 1 zák.č.97/63 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej len cit. zák.) účelom tohto zákona je ustanoviť, ktorým právnym poriadkom sa spravujú občianskoprávne, obchodné, rodinné, pracovné a iné podobné vzťahy s medzinárodným prvkom, upraviť právne postavenie cudzincov, ako aj ustanoviť postup slovenských justičných orgánov pri úprave týchto vzťahov a rozhodovanie o nich a tým napomáhať medzinárodnej spolupráci.

Žalovaná (fyzická osoba) má bydlisko v Českej republike, takže ide o vec s medzinárodným (cudzím) prvkom, preto bolo potrebné pri rozhodovaní vychádzať i z cit. zák.

Podľa § 2 cit. zák. ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.

Podľa § 10 ods.1 cit. zák. ak účastníci nezvolia rozhodujúce právo, ich záväzkové vzťahy sa spravujú právnym poriadkom, použitie ktorého zodpovedá rozumnému usporiadaniu daného vzťahu.

Podľa ods.3 cit. zák. iné zmluvy (než uvedené v ods.2 - poznámka odvolacieho súdu) sa spravujú, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak, spravidla právnym poriadkom štátu, v ktorom obidve strany majú sídlo (bydlisko); ak nemajú sídlo (bydlisko) v tom istom štáte a ak sa zmluva uzaviera medzi prítomnými, právnym poriadkom miesta, kde bola zmluva uzavretá; ak sa zmluva uzavrela medzi neprítomnými, právnym poriadkom sídla (bydliska) príjemcu návrhu na uzavretie zmluvy.

NARIADENIE RADY (ES) č.44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ktoré nadobudlo účinnosť 1.3.2002 [článok 76 Kapitoly VIII (záverečné ustanovenia)], nemá ustanovenie o tom, procesný predpis ktorého členského štátu majú sudy použiť, preto treba aplikovať § 48 cit. zák., podľa ktorého slovenské sudy postupujú v konaní podľa slovenských procesných predpisov, pričom všetci účastníci majú rovnaké postavenie pri uplatňovaní svojich práv, t. zn., že je potrebné postupovať podľa O. s. p.

Podľa § 211 ods.2 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 92 ods.2 O. s. p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa ods.3 cit. ust. súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu; súhlas žalovaného alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

Vzhľadom na to, že žalobca preukázal, že naňho prešlo právo, o ktorom sa koná, bolo - v súlade s cit. ust. - návrhu pôvodného žalobcu, aby na jeho miesto vstúpil do konania, vyhovené.

V čase uzavretia zmluvy mali jej účastníci sídlo, resp. bydlisko v Slovenskej republike, preto sa táto zmluva spravuje právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť, že práva dodávateľa vzniknuté na základe zmluvných podmienok, ktoré - podľa neskoršej právnej úpravy - boli tzv. neprijateľnými, resp.

neprimeranými podmienkami a ktoré by tak boli (§ 53 ods.5 O. z.) neplatné, nemôžu podľa § 3 ods.1 O. z. požívať právnu ochranu.

Zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je kúpnu zmluvou (§ 588 O. z.) s vedľajším dojednaním o výhrade vlastníctva (§ 601 O. z.), pričom uvedená skutočnosť je podstatná, len pri posúdení žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie pokuty z nej vyplývajúcej, ktorá je záväzkovým zabezpečovacím právnym prostriedkom. Predmetné dojednanie o pokute, obsiahnuté v čl. I. VOP, by bolo v súčasnosti neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods.1,4 O. z., keďže v tomto prípade šlo medzi účastníkmi konania jednoznačne o uzavretie (dnes spotrebiteľskej) formulárovej zmluvy, s vopred určenými podrobnými podmienkami a nemožnosťou ich akejkoľvek zmeny, čo vedie kupujúceho k záveru o nemožnosti ovplyvniť znenie zmluvy, ak chce s predávajúcim vstúpiť do zmluvného vzťahu. Ak je splnenie niektorej povinnosti zabezpečené v zmluve viacerými právnymi inštitútmi, je nevyhnutné v zmluve, ktorej obsah jedna strana nemôže ovplyvniť, posúdiť primeranosť použitia viacnásobného zabezpečenia povinnosti, pričom vo veciach spotrebiteľských zmlúv má túto povinnosť súd. Dojednanie pokuty 0,1 % denne z dlžnej sumy - ak splnenie povinnosti zaplatiť splátky kúpnej ceny je zabezpečené výhradou vlastníctva a ešte aj úrokmi z omeškania - je tak zmluvnou podmienkou, zakladajúcou značný nepomer medzi právami a povinnosťami strán a z hľadiska jej kauzy (t.j. ekonomického dôvodu, vedúceho k jej uvedeniu do zmluvy), nemožno hodnotiť inak, než ako obchádzanie kogentného § 517 ods.2 O. z. o najvyššej prípustnej výške úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch (tento právny inštitút je tiež vo svojej podstate paušalizovaná náhrada škody, vzniknutej porušením právnej povinnosti, vyplývajúcej zo zmluvného záväzku škodcu, majúceho povahu peňažného plnenia), preto takéto právo na zaplatenie pokuty nemôže podľa § 3 ods.1 O. z. požívať právnu ochranu a žaloba, ktorou je v súdnom konaní uplatnený nárok z tohto práva vzniknutý, musí byť zamietnutá.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalobca nemal ani v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, a žalovanej žiadne trovy nevznikli.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.